

Prædiken til 7. søndag efter Trinitatis

Matt. 10,24-31

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »En discipel står ikke over sin mester, og en tjener ikke over sin herre. Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester, og for en tjener, når det går ham som hans herre. Har de kaldt husbonden Beelzebul, hvor meget snarere da ikke hans husfolk! Frygt derfor ikke for dem. For der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene. Frygt ikke dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel, men frygt derimod ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt i Helvede. Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den. Men på jer er selv alle hovedhår talt. Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.«

Matthæusevangeliet 10,24-31

I dag er det 7. søndag efter trinitatis. Vi befinder os i det man kan kalde for mellemtiden. Mellemtiden er forandringens tid, mulighedernes tid, håbets tid. Hvordan vi forvalter mellemtiden, siger noget om, hvem vi er som mennesker.

Mens vi lever, ved vi ikke hvor meget af tiden, der er gået og hvor meget at tiden der er tilbage. Det er et livsvilkår for os.

Vi lever i mellemtiden. Det gør vi også kristeligt talt. Vi lever i tiden mellem Jesu fødsel og Jesu genkomst. Og det er den mellemtid, Jesus i dag sender disciplene ud i.

Dagens evangelietekst er et uddrag fra udsendelses-talen i Matthæus evangeliet, hvor Jesus sender sine disciple ud i verden for at prædike det glade budskab. Det der venter dem ude i verden, er modsigelse, hån, forfølgelse og død. De skal altså ikke regne med, at de vil få det lettere end Jesus selv havde det mens han var her på jorden. Disciplene havde mens Jesus var hos dem, fulgt ham og levet under hans beskyttelse. Det var ham, der bar ansvaret for det liv som de levede. Men nu er ansvaret blevet mere deres eget. Det Jesus har hvisket dem i ørene da han levede sammen med dem, det skal de nu råbe fra tagene. De skal eksponere sig selv ved udbredelsen af evangeliet. Det bliver ikke omkostningsfrit for dem. Men netop derfor talte Jesus til dem om frygtløshed. Han lovede dem ikke, at alt nok skulle gå. Han fortalte dem om den uløseligt forbundne frygtløshed med de omstændigheder, at det netop er evangeliet, de skal

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 837, 125. årgang
Juli 2024
ISSN 0901-2214

prædike. Evangeliet handler ikke kun om at Gud findes, men også at Gud er sådan som Jesus fortæller, at han er. Og fordi Gud er sådan som Jesus fortæller han er, barmhjertig og almægtig, er der som sådan ikke noget at frygte for.

Jesus siger til sine disciple, at der henne på torvet bliver solgt to spurve for en skilling. Spurvenerne er altså ikke ret meget værd, men selv ikke en lille spurv dør uden, at Gud er med den. Så hvor meget mere omsorg har Gud ikke for disciplene og deres liv og blik for deres opgave. De er jo mere værd end mange spurve.

For ikke læge siden var jeg på et loppemarked her i København. Da jeg gik rundt mellem de mange handlende, der solgte et væld af forskellige varer, mange af svingende kvalitet, så fangede mit blik midt i alt det andet, en lille porcelæns-spurv. Den så måske ikke ud af ret meget, men alligevel var der noget ved den, der talte til mig. Da jeg fik den i hænderne og kiggede nærmere på den, viste det sig, at den var fra porcelænsfabrikken Bing og Grøndahl. Sælgeren fortalte mig, at den oprindeligt havde haft en lille messingklips limet i bunden så den kunne sidde på juletræet.

Den lille undseelige fugl fik mig til at tænke på sætningen fra dagens evangelietekst hvor det lyder: "Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den."

Skriftstedet her understreger det ydmyge ved sådan en lille "grossenollike". Og er med til at fortælle om Guds omsorg for selv de allermindste af hans skabninger. Samtidig er det ment som en trøst til os mennesker i svære tider, for når Gud tager sig af selv de små spurve og vi derefter hører, at vi mennesker ikke skal frygte, for hvert menneske er mere værd for Gud end mange spurve.

Det er ikke kun let at leve i mellemtiden, siger Jesus. Der er masser af frygte. Men hele tre gange siger Jesus til disciplene og alle os, der lever her i

mellemtiden "frygt ikke". Og det kan Jesus jo sagtens sige. For hvad stiller vi op med vores frygt, vores bekymringer, al uvisheden og de mange spørgsmål og dilemmaer, som vi mennesker må leve med her i mellemtiden? Hvad er vores fortrosthed?

Det er, at det, der får ydertiderne til at hænge sammen, det, der kan give vores mellemtid fylde og indhold og mening, selv når det ser meningsløst ud, det er Gud. Gud der har alle tider i sin hånd. Gud er med i mellemtiden. Gud, der ikke kun var der før tidens begyndelse og som er der efter tidens ende, men Gud, der er der også hos os her i mellemtiden. Gud har altid været der og vil altid være der. Gud er ikke bundet af tiden, er ikke slave af den som vi mennesker nogle gange måske kan føle at vi kan være det.

Med Jesu fødsel, med hans liv, død og opstandelse, skete der noget helt nyt og afgørende for os mennesker. For her gik Gud ind i tiden på lige vilkår med os. Han lod sig føde ind i vores tid. Derved blev han nærværende på en dobbelt måde, i alle vi menneskers tid. Gud er her altid og til enhver tid.

Man kan her let komme til at tænke på Jesper Jensens digt Øjet fra 1967, som sangerinden Trille fremførte på TV i 1970, hvorefter der blev en frygtelig ballade, og hvor den gamle blasfemiparagraf blev prøvet. For gennem fire vers synger Trille om en kvindes rejse fra barndommen til den voksne kvindes liv. På den rejse spiller kroppens og intimitetens udvikling en central rolle i teksten, og hvert omkvæd begynder med:

"Men så lurder der et øje i det høje, Ham gud, Han er eddermame svær at få smidt ud"

Sangen er oprindeligt nok mest af alt ment som en provokation, men fortæller alligevel noget væsentligt om Gud. Nemlig at Gud er med i alt hvad vi foretager os.

Nu handler meget som bekendt af øjnene, der ser. Hvis vi opfatter Gud som en streng fordømmende

forælder, der er gammel, sur og bitter, ja så er det da mere end træls, for at sige det på jysk, at Gud følger med i alt, hvad vi foretager os.

Men hvis vi opfatter Gud som en kærlig, altrummende, omsorgsfuld forælder, der kender os bedre end vi måske tror vi kender os selv, ja så ved vi, at vi allerede er set, set på en rummende og overbærende måde i alt hvad vi foretager os; også når det gælder de ting vi mennesker ikke kan rumme ved hinanden. Gud er ikke nyfigen altså upassende nysgerrig når det kommer til os og vores liv. Derfor kan vi roligt tilføje til Trilles omkvæd: "Men så lurder der et øje i det høje, Ham gud, Han er eddermame svær at få smidt ud" og heldigvis for det!

Gud er med også her i mellemtiden. Det betyder, at uanset, hvordan vores dage end ser ud, så er de i Guds hånd. Gud følger omsorgsfuldt med, så ikke en af os, hans skabninger falder til jorden, uden at Gud er med.

Og for os mennesker gælder det særlige som Jesus fortalte, at på os er alle hovedhår talte, som vi sang i salmen Ingen er så tryk i fare, hvor det i vers 4 lod:

"Vore hovedhår han tæller,
hver en tåre, som vi fælder;
han os føder og os klæder,
midt i sorgen han os glæder."

Gud har blik og omsorg for selv de allermindste her i verden.

I forhold til evangelieteksten betyder det, at vi ikke skal forvente et lod, en skæbne, der er bedre end Guds søns, for en discipel står ikke over sin mester. Så i den forstand er det den samme slutning, vi alle lever hen imod. Og der er nok ingen af os, der forestiller os, at netop vi skulle gå fri, for det er og bliver et livsvilkår for os.

Mellemtiden har været der siden al tids begyndelse. Sådan er det og sådan bliver det ved med at være i al mellemtid, indtil al tid hører op. Vi er ikke alene i

mellemtiden, men vi er heller ikke alene på den anden side af mellemtid, for der folder Guds rige sig fuldt ud i paradiset. Lad os for Guds nærvær hos os her i mellemtiden og Guds løfte om samvær i den efterfølgende evighed i paradiset takke Gud og sige: Lov og tak og evig ære være dig Gud Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Frederik Teglberg Damm, sognepræst i Flintholm Kirke

Salmer, DDS:

743 Nu rinder solen op af østerlide

49 Ingen er så tryk i fare

51 Jeg er i Herrens hænder

355 Gud har fra evighed givet sin Søn os til Herre

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Mariendal Kirke, Frederiksberg
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov – Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk